

Arrest

nr. 237 351 van 23 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8/5
1060 BRUXELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 29 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partij, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 29 november 2019 België binnen in het bezit van haar paspoort en identiteitskaart en verzoekt op 12 december 2019 om internationale bescherming. Op 20 januari 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 21 januari 2020 aan verzoekende partij per drager wordt betekend.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, L. S. C. E. (...), aliasen C. (...) en V. (...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op (...) 1993 op het platteland in La Vega bij Tello in het departement Huila. Toen u nog klein was verhuisde u naar Puerto Amor. In 2006 diende u gedwongen te verhuizen en verhuisde u naar Alta Lima. In 2008 diende u een tweede keer gedwongen te verhuizen, deze keer naar Doncello in Caquetá. Enkele jaren later verhuisde u naar Neiva, waar u een 5tal jaar heeft gebleven. Vervolgens verhuisde u naar Bogota waar u drie jaar hebt gewoond. U haalde uw diploma van het secundair onderwijs en volgde een opleiding tot styliste aan het SENA. Uw ouders, E. L. T. (...) en N. S. P. (...) zijn gescheiden. U heeft geen contact meer met uw vader. Hij woont in La Vega met uw broer E. (...). Uw moeder woont in Neiva samen met uw broers V. (...) en D. (...) en zussen A. (...) en D. (...). Uw broer W. (...) zit bij het leger en woont aan de grens met Venezuela.

Toen u klein was diende u veel vernederingen en mishandelingen te ondergaan van uw vader. U had vrouwelijke gedragingen en hij keurde dit niet goed. U werd er zich rond uw 7 jaar van bewust dat u zich aangetrokken voelde tot mannen en een meisje was maar hield dit voor uw familie en de buitenwereld verborgen. Op uw 18 jaar voelde u zich sterk genoeg om zich te uiten als homoseksueel; een jaar later uitte u zich als transvrouw. U begon na uw outing als homoseksueel aan een fysiek veranderingsproces met een hormonenkuur. Nadat u zich als homoseksueel had geuit verloor u uw job bij een confectiefabriek. Een jaar later verloor u uw job bij een kapsalon omdat u transvrouw was. Het was moeilijk om ander werk te vinden. Uiteindelijk besluit u naar Bogota te verhuizen om daar meer kansen te hebben. Aangekomen in Bogota merkte u dat de situatie voor transpersonen er nog erger is dan op andere plaatsen. U vond er geen werk. U kon enige tijd werken in een kledijfabriek maar omdat u te veel moest werken voor te weinig geld stopte u hiermee. U belde verschillende kapsalons maar mocht nergens beginnen werken. Uiteindelijk begon u te werken in een huis voor afspraakjes maar nadat u gedwongen werd cocaïne te nemen besloot u hiermee te stoppen. Uiteindelijk ging u inwonen bij een oudere man die verzorging nodig had. In 2018 reisde u naar Ecuador op zoek naar een beter leven. Na een maand keerde u teleurgesteld terug naar Colombia. In september 2019 kreeg u de kans om naar Europa te reizen. U leende geld van een vriend en kocht een ticket naar Spanje. Op 1 oktober 2019 kwam u aan in Spanje. U verbleef in Barcelona. U zocht er naar werk bij schoonheidscentra en kapsalons, maar omdat u geen verblijfsdocumenten had kon u geen werk vinden. U wou stappen ondernemen om uw documenten in orde te brengen maar door de politieke crisis in Catalonië kon u hier niet mee doorgaan. U kreeg daarop een jobaanbod in België. U reisde eind november 2019 naar België. U verbleef drie dagen in Roeselare en ging vervolgens naar Brugge. Op 4 december 2019 werd u bij een politiecontrole in een huis van ontucht gecontroleerd. U verklaarde aan de politie dat u er werkte als prostituee. U werd opgepakt wegens zwartwerk en overgebracht naar het gesloten centrum Caricole teneinde u van het grondgebied te verwijderen. Op 12 december 2019 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

U wil niet terugkeren naar Colombia omdat er heel veel homofobie, transfobie en afwijzing is tegenover transpersonen. U zou in Colombia enkel in de prostitutie kunnen werken en hierdoor het risico lopen uitgebuit en vermoord te worden. Uit de statistieken blijkt dat transpersonen in Colombia gemiddeld 35 jaar oud worden, hierdoor vreest u dat u niet lang meer te leven heeft. U wil zichzelf kunnen zijn en in alle waardigheid leven. Daarnaast staat u ook in voor het onderhoud van uw oma, mama en jongere broer en zus. U wil hen een goed leven geven. Bijkomend verwees u naar de problemen van uw zus met het ELN. Zij zou als dertienjarig meisje door hen ontvoerd zijn maar vrijgekomen zijn. Door deze problemen was uw familie ontheemd. U vreest als transgender ook een makkelijk slachtoffer te zijn van gewapende groepen. Tot slot verklaarde u HIV-positief te zijn en niet de nodige medische behandeling te zullen kunnen krijgen in Colombia.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw paspoort neer, uw identiteitskaart, uw vliegtuigticket, een attest van ontheemde in Colombia, een document over de moord op uw neef, een dossier over uw zus, een code voor hulp aan ontheemden, een brief over uw verantwoordelijkheid over het gezin, een voogdijattest van uw moeder, de identiteitskaarten van uw moeder, oma en broer V. (...), de geboorteakte van uw zus, foto's van het huis van uw moeder, uw diploma middelbaar onderwijs, uw diploma van SENA, een rapport van Defensoria Pueblo, een bundel artikels over de gemiddelde leeftijd van transgenders in Colombia, een bundel artikels over moorden op transvrouwen die in de prostitutie werken; en uw verklaring voor de Belgische politie.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u een transvrouw bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u gehoord door een protection officer met de nodige opleiding en ervaring in het behandelen van verzoeken waarin gendergerelateerde asielmotieven voorkomen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Het Commissariaat-generaal beschouwt de nationaliteit die u aanhaalt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming, als bewezen. Het stelt uw genderidentiteit ook niet in vraag. Bij het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming heeft het Commissariaat-generaal kennis genomen van en houdt het rekening met de huidige situatie van transgenders in Colombia. Uit het lezen van die informatie blijkt dat de situatie voor transgenderpersonen uit dit land op dit ogenblik complex is en dat zij er een kwetsbare groep vormen. Bijgevolg werd uw aanvraag met betrekking tot uw individuele situatie en uw persoonlijke vrees voor vervolging met omzichtigheid onderzocht.

U heeft echter niet aangetoond dat u bij een terugkeer naar Colombia een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u niet onmiddellijk bij aankomst in Europa een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, en dat u voor deze laattijdigheid geen afdoende verklaring kan bieden. U kwam op 1 oktober 2019 op een legale manier naar Spanje en bleef er ongeveer twee maanden zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U dient pas op 12 december 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in in België, en dit nadat u werd vastgezet in het gesloten centrum Caricole teneinde u van het grondgebied te verwijderen. Dat u pas zo laat na aankomst in Europa een verzoek om internationale bescherming indient is een ernstige tegenindicatie voor uw nood aan internationale bescherming. U kan hier geen gegronde reden voor geven. Immers zou men verwachten dat, mocht u daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming wegens een vrees in uw eigen land van herkomst Colombia, u deze zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is en niet eerst meerdere maanden wacht alvorens deze aan te vragen. Wanneer u hiernaar gevraagd wordt stelt u dat u in Spanje wel stappen ondernam om uw verblijf in orde te brengen (CGVS, p. 5, 24). U wou een gezondheidskaart aanvragen. U gevraagd naar welke stappen u dan wel ondernomen heeft blijkt dat u nog geen concrete stappen had gezet (CGVS, p. 5). U zou op 28 oktober 2019 een afspraak gehad hebben bij de organisatie STOP SIDA om u te helpen. Door de politieke situatie in Barcelona toen kon deze afspraak niet doorgaan en diende u een nieuwe afspraak te maken (CGVS, p. 5, 24). Dit kan echter niet als verschoning gelden. U bleef twee maanden in Spanje en om een verzoek om internationale bescherming in te dienen heeft u geen gezondheidskaart of andere documenten nodig. U had duidelijk contact met mensen die u wilden helpen dus men kan aannemen dat ze u hadden kunnen inlichten over de mogelijkheid van het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Uit uw verklaringen blijkt verder dat u voornamelijk legaal wou werken in Spanje (CGVS, p. 10, zie politieverhoor 5/12/2019, p. 3) en niet zozeer dat u een verzoek om internationale bescherming wilde indienen. Van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming wegens ernstige problemen in eigen land kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij/zij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliert in Spanje en pas in België een verzoek om internationale bescherming indiende doet afbreuk aan de beweerdte reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging. Bovendien blijkt uit de verklaringen die u aflegde bij de politie dat u zei als toerist in Spanje te zijn (zie politieverhoor 5/12/2019, p. 5), wat verder afbreuk doet aan uw nood tot bescherming.

Eind november 2019 reisde u verder naar België omdat u hier een beter jobaanbod kreeg in de prostitutie (CGVS, p. 24). U komt in Roeselare en Brugge terecht, waar u het huis waar u verblijft kan verlaten (CGVS, p. 24), toch laat u na om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U stelt dat u geen geld had om deze plaatsen te ontvluchten (CGVS, p. 24). Er dient te worden opgemerkt dat u, hoewel minder dan u was voorgespiegeld, wel degelijk eigen inkomsten had zoals uit het politieverhoor blijkt (zie politieverhoor 5/12/2019, p. 3; CGVS, p. 24) en dat u om een verzoek om internationale bescherming in te dienen geen financiële middelen nodig heeft. Op 4 december 2019 werd u opgepakt door de politie en pas op 12 december 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Wanneer u hiernaar wordt gevraagd stelt u dat er een communicatieprobleem was en pas later, na contact met uw sociaal assistent, een verzoek om internationale bescherming kon indienen (CGVS, p. 25). Wat er van zij, u liet na van bij aankomst in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Uit dit alles blijkt dat u eigenlijk niet van zin was om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dit slechts heeft gedaan nadat u werd opgesloten met het doel u te kunnen verwijderen van het grondgebied. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees ten zeerste. Bij dit alles kan nog worden opgemerkt dat u nergens bij de politie aanhaalde een vrees te kennen bij terugkeer naar Colombia wegens uw gender identiteit. U verklaarde er slechts dat u HIV positief bent en dat hier geen medische behandeling voor bestaat in Colombia (zie politieverhoor 5/12/2019, p. 5 en administratief rapport illegaal verblijf en zwartwerk 4/12/2019, p. 2). Overigens toont u niet aan dat u HIV-positief bent, zie verder.

Daarnaast maakt u het niet aannemelijk dat u omwille van uw eerdere problemen met de guerrilla waardoor u gedwongen diende te verhuizen actueel nog problemen zal ondervinden in Colombia. In 2006 diende u te verhuizen nadat het ELN (Ejército de Liberación Nacional of National Liberation Army) ontdekte dat iemand van uw vaders familie bij het leger zat (CGVS, p. 6). Jullie kregen drie dagen tijd om te verhuizen. In 2008 kwamen ze opnieuw tot deze ontdekking toen uw broer E. (...) bij het leger zat en diende u opnieuw te verhuizen (CGVS, p. 6). Daarnaast zou uw zus in 2007 op 13-jarige leeftijd ontvoerd zijn door de guerrilla en gerekruteerd zijn. Na twee jaar kon ze ontsnappen waarna ze in een programma voor minderjarige slachtoffers terecht kwam (CGVS, p. 7). Echter blijkt nergens uit uw verklaringen dat u hierdoor nu nog problemen zou ondervinden bij een terugkeer naar Colombia. Deze incidenten dateren immers reeds van jaren terug. Sindsdien deden er zich geen nieuwe incidenten meer voor. Op zich kunnen deze incidenten niet worden betwist, hoewel de stukken die u hierrond voorlegt als bewijs louter fotokopieën betreffen terwijl fotokopieën op zich weinig bewijswaarde hebben. Uit de neergelegde stukken blijkt ook niet onomstotelijk dat ELN-leden kunnen aangeduid worden als de toenmalige actoren van vervolging. Wat er ook van zij, het CGVS komt tot de vaststelling dat u heden ten dage geen gegronde vrees voor vervolging ten opzichte van actoren in uw land van nationaliteit kunt aannemelijk maken. U verklaart weliswaar dat u niet terug kunt naar Colombia na al die jaren omdat ze u en uw familie nog steeds zouden viseren (CGVS, p. 19). Uw moeder woont echter al jaren in dezelfde regio, Neiva, zonder problemen met de guerrilla (CGVS, p. 7, 17). Uzelf kwam niet meer rechtstreeks in contact met de guerrilla. U verklaart dat u bang bent dat 'ze' u gaan vermoorden omdat u een transpersoon bent (CGVS, p. 15) maar nergens uit uw verklaringen blijkt dat daar ook maar enige aanwijzing voor is. Het volstaat niet dat u zelf overtuigd bent dat dit zal gebeuren, u moet deze vrees in concreto aantonen. Ten overvloede kan nog vermeld worden dat de politieke situatie in Colombia sindsdien grondig is veranderd en het toenmalige FARC zich inmiddels ingeschakeld heeft in een vredesproces waardoor het al helemaal uitgesloten is dat een persoon zoals u omwille van de activiteiten van familieleden in 2006 en 2008 heden ten dage nog in het vizier zou worden genomen. Het feit dat een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is doorgaans een aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. In uw geval kan, zoals hierboven uiteengezet, met redelijke waarschijnlijkheid gesteld worden dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat deze vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Verder haalt u het algemene homofoob en transfoob klimaat in Colombia aan. In het licht van de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, is het zich ervan bewust dat de situatie van transgenderpersonen niet gemakkelijk is en dat er zich problemen kunnen voordoen. In het kader van een verzoek om internationale bescherming dient de verzoeker echter concreet te bewijzen dat zij persoonlijk redenen heeft om vervolging te vrezen, wat u in dit geval niet hebt kunnen doen.

Wanneer er u gevraagd wordt naar problemen die u heeft ondergaan omwille van het feit dat u een transvrouw bent houdt u het bij algemene verklaringen. Voor transgenders is het leven in Colombia onmogelijk, er is geen gezondheidszorg, geen vrijheid, en men kan er als transgender alleen in de prostitutie werken. U verwijst verder naar het feit dat u respectloos behandeld werd, en bijvoorbeeld vaak niet bediend wordt op café of in een winkel (CGVS, p. 21), nagekeken wordt (CGVS, p. 21) en op straat wordt nageroept (CGVS, p. 21). Wanneer er naar nog andere problemen wordt gevraagd die u heeft ondergaan als transgender antwoordde u heel algemeen (CGVS, p. 21, 22). Als u beschimpt werd kon u zich niet altijd inhouden en diende u uw belagers van antwoord. Hierdoor ontstond er een conflictsituatie waarbij u het op het lopen diende te zetten (CGVS, p. 22). U maakt geen melding van andere fysieke aanvallen op uw persoon (CGVS, p. 22), op een incident met de politie in 2012 na. U haalde aan toen meegenomen te zijn door politieagenten en geslagen te zijn waarna ze u in de bergen achterlieten (CGVS p. 16). Echter verklaarde u kort nadien tijdens het persoonlijk onderhoud dat dit incident zich had voorgedaan in 2010, vooraleer u zich had geout als homoseksueel/transgender (CGVS p. 21). Het is opmerkelijk dat u dit incident eerst tijdens een andere fase in uw leven situeerde. Hoe dan ook volstaat een eenmalig gewelddadig incident waarbij u werd geslagen niet om van vervolging jegens u te spreken. U heeft hiertegen ook niks ondernomen omdat het zinloos zou zijn, zo is uw uitleg. Dit is een blote bewering. Het dient gezegd dat u nooit bescherming heeft gezocht bij de politie of de overheid (CGVS, p. 22).

Daar waar u in het algemeen verwijst naar de discriminatie van LGBT leden, transgender, en vrouwen in het bijzonder, in Colombia wijst het CGVS op het volgende. Nergens uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat transgenders in Colombia het slachtoffer zouden zijn van veralgemeende of systematische vervolging waardoor iedere persoon die lid is van de welbepaalde groep kan worden getroffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze sociale groep. Colombia beschikt integendeel over een vooruitstrevende wetgeving die de rechten van leden van de LGBTIQ-gemeenschap verankeren. Hoewel er sprake kan zijn van vooroordelen binnen de bevolking, en een zekere mate van discriminatie op de arbeidsmarkt, en hoewel de cijfers aangeven dat transgender vrouwen meer dan gemiddeld risico lopen slachtoffer te worden van crimineel geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de situatie in Colombia dermate ernstig is dat deze op zich het risico oplevert dat transgenders of transseksuelen louter door hun aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. In dat verband wijst het CGVS ook op de talrijke initiatieven en verenigingen die zich inzetten voor de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van, transgenders en transseksuelen in Colombia. Uit uw verklaringen blijkt dat u van het bestaan van deze organisaties op de hoogte bent en zo stelt u zelf bevriend bent met iemand die voor een dergelijke organisatie actief is (CGVS, p. 23). Uit informatie blijkt dat de laatste jaren de situatie, onder andere dankzij deze organisatie, verbeterd is voor transgenders. Het loutere feit dat u transgender bent kan dan ook niet volstaan om uw nood aan internationale bescherming aan te tonen. Een individuele beoordeling van de voorgehouden vrees voor vervolging dringt zich dan ook op. Doorheen uw verklaringen hebt u zoiets echter niet aannemelijk gemaakt. U verwijst voornamelijk naar het gebrek van respect of naar het algemene homofob en transfoob klimaat dat er heerst in Colombia. Het volstaat echter niet naar een algemene situatie of naar algemene rapporten te verwijzen om uw vrees aannemelijk te maken, u moet deze in concreto aantonen.

Wanneer er u gevraagd wordt naar problemen die u heeft gekend of voorbeelden van incidenten die u meemaakte houdt u het bij algemeenheden (CGVS, p. 21, 22) en verwijst u naar discriminatie op de arbeidsmarkt (CGVS, p. 19), die echter niet oploopt tot een graad waarbij het gaat om de schending van uw fundamentele rechten. Wat de mishandelingen en slechte reactie door uw vader betreffen omdat u zich te vrouwelijk gedroeg naar zijn idee dient te worden opgemerkt dat uw ouders uit elkaar zijn en u geen contact meer heeft met uw vader (CGVS, p. 17). Hoewel zijn houding niet goed te keuren valt is er geen reden om aan te nemen dat uw vader u nog iets zou willen aandoen. Verder dient te worden opgemerkt dat u onvoldoende hebt aangetoond dat u alle mogelijkheden had uitgeput om werk te vinden. U zou werk gehad hebben in Bogota maar omdat u te veel moest werken en te weinig werd betaald bent u hiermee gestopt (CGVS, p. 14). U zou enige tijd in een rendez-vous huis gewerkt hebben (CGVS, p. 14), maar stopte toen u er cocaïne moest nemen, en de laatste jaren woonde u in bij een oudere man en stond u in voor zijn dagelijkse verzorging (CGVS, p. 14). Daarnaast zou u veel kapsalons opgebeld hebben met de vraag of u daar kon werken (CGVS, p. 14, 15). Uit uw verklaringen blijkt niet dat u niet in staat was werk te vinden, behalve in de prostitutie, in Colombia (CGVS, p. 9). Uit informatie blijkt dat er, zelfs vanuit de overheid, projecten worden opgezet om transgender personen aan werk te helpen, dit in tegenstelling tot wat u beweert (CGVS, p. 16). Daarnaast kreeg u als intern ontheemde steun van de Colombiaanse overheid (CGVS, p. 10, 17). Hoewel u verklaart in Colombia vaak thuis te hebben gebleven (CGVS, p. 17) en voornamelijk bij vrienden thuis op bezoek te zijn

gegaan (CGVS, p. 17) blijkt ook uit uw verklaringen dat u wel degelijk uit kon gaan en deelnam aan het openbaar leven. U ging met een vriend naar de discotheek (CGVS, p. 17). Dat de politie u bij deze gelegenheden naar uw identiteitskaart vraagt (CGVS, p. 17), hoe vervelend ook, is geen vorm van zwaarwichtige vervolging. Waar u stelt dat u geen medische hulp kan krijgen omdat u een transvrouw bent kan u evenmin gevolgd worden (CGVS, p. 8, 19). Het CGVS kan aannemen dat het soms moeilijk is om een aangepaste behandeling te krijgen maar uit de informatie en uit uw verklaringen blijkt dat u wel degelijk medische hulp kreeg wanneer nodig. Zo kon u met de code die u kreeg als ontheemde terecht bij een ziekenhuis (CGVS, p. 10) en kreeg u wel degelijk medische hulp toen u last had van uw longen (CGVS, p. 22). Dit wijst er niet op dat men u niet zou willen helpen omdat u een transvrouw bent. U heeft verder geen medische problemen gekend (CGVS, p. 22) en toont niet aan dat u in de toekomst geen medische hulp zou kunnen krijgen. Wat uw HIV-besmetting betreft dient te worden opgemerkt dat u tot op heden niet weet of u besmet bent met het HIV-virus of niet (CGVS, p.5). U deed uw eerste test in Colombia maar deed uw test die u volledig uitsluit zou geven niet. Toen u hier in België de kans toe kreeg ging u niet in op deze vraag omdat u niet wist hoe men in België omgaat met personen die besmet zijn met HIV (CGVS, p. 5, 6). Uw vrees ter zake is dan momenteel ook louter hypothetisch.

Uit objectieve informatie blijkt dat transgenders vaak problemen ondervinden in kader van de militaire dienstplicht en bijhorende militair boekje, maar daar maakt u geen enkele melding van. U gevraagd of u uw dienstplicht diende te doen antwoordde u ontkennend omdat u er homoseksueel uitzag. U kende hier geen verdere problemen door (CGVS, p. 16). De problemen die u aanhaalde met de politie en het leger, namelijk dat u door hen geslagen zou zijn, houden geen verband met het niet volbrengen van uw dienstplicht. Het leger en de politie zouden in het algemeen negatief staan tegenover transgenders, zo gaf u aan, wat opnieuw slechts een algemene uitspraak is (CGVS, p. 16). Waar u nog aanhaalt dat volgens de statistieken transvrouwen gemiddeld slechts 35 jaar oud worden dient te worden opgemerkt dat dit een louter algemene observatie is die niks zegt over uw persoonlijke situatie.

Bovendien blijkt dat u in Colombia kan terugvallen op een sociaal netwerk. Hoewel u verklaart dat de situatie met uw vader en zijn kant van de familie niet goed is en u liever geen contact meer met hem heeft (CGVS, p. 17,) kan u bij een terugkeer naar Colombia steunen op een familiaal netwerk. Uw moeder, oma, jongere broer en zus verblijven nog in Colombia en met hen heeft u een goed contact (CGVS, p. 18). Bovendien komt uw moeder uit een grote familie en heeft u onder andere nog met uw tante contact (CGVS, p. 18). Uw moeder en de meeste van uw broers en zussen hebben u altijd gesteund (CGVS, p. 20). Het feit dat uw vader zich niet kon vinden in wie u bent is betreurenswaardig maar is op zich geen reden om te besluiten dat u bij een terugkeer naar Colombia niet over de nodige steun en ondersteuning van een familiaal netwerk zou beschikken.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet te lopen.

De documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw paspoort en identiteitskaart tonen uw identiteit en nationaliteit aan en deze worden hier niet betwist. De kopieën van de identiteitskaarten van uw moeder, oma en broer V. (...) en de geboorteakte van uw zus tonen hun identiteit aan maar houden verder geen verband met uw verzoek om internationale bescherming. Het attest van ontheemde in Colombia toont aan dat u reeds tot tweemaal toe gedwongen diende te verhuizen binnen Colombia. Dit document toont niet aan dat u hierdoor nog verder problemen zal kennen in de toekomst. De code die u kreeg van de Colombiaanse overheid toont aan dat u verdere steun heeft gekregen. Uw vliegtuigticket toont slechts uw reisweg aan van Colombia naar Spanje. Uw diploma van de middelbare school en uw diploma van de SENA tonen aan dat u gestudeerd heeft in Colombia. De documenten over de voogdij van uw moeder over uw broer en zus en het document dat u verantwoordelijkheid krijgt tonen uw familiale situatie aan in Colombia maar houden geen verband met een van de problemen. U stelt dat u als enige verantwoordelijk bent voor het levensonderhoud van uw familie (CGVS, p. 19) maar dit kan niet uit deze documenten blijken. De foto's van uw moeder haar huis houden geen verband met uw verzoek om internationale bescherming. Daarenboven moet worden benadrukt dat aan privéfoto's slechts heel weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. De documenten over de dood van uw neef en het dossier over uw zus verwijzen niet naar mogelijke problemen die u zou kennen bij een terugkeer naar Colombia. Bovendien moet bij dit alles worden opgemerkt dat u slechts de kopieën hiervan neerlegt, terwijl de authenticiteit van kopieën niet is gegarandeerd.

De bundel met artikels over de situatie van LGBTQ+, en in het bijzonder van transgender personen in Colombia betreft algemene informatie waarvan het CGVS op de hoogte is. De internetartikelen die u neerlegt gaan niet over u persoonlijk. Zoals reeds hierboven gesteld is de situatie voor transgenders in Colombia niet ideaal maar er is niet voldoende dat u verwijst naar algemene zaken om uw persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen. Het verslag van uw politieondervraging geeft weer wat u heeft verklaard aan de Belgische politie.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van

deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Op basis van de feitelijke gegevens van haar dossier meent verzoekende partij dat de commissaris-generaal op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Met betrekking tot de laattijdigheid van haar verzoek om internationale bescherming, haalt verzoekende partij artikel 10, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU) aan, dat de lidstaten opdraagt ervoor te zorgen dat verzoeken om internationale bescherming niet worden afgewezen of van behandeling uitgesloten louter op grond van het feit dat zij niet zo snel mogelijk zijn gedaan. Zij citeert tevens het Hof van Justitie van de Europese Unie, dat in een arrest van 2 december 2014 oordeelde dat de relevante Unierechtelijke bepalingen in die zin moeten worden uitgelegd dat zij zich ertegen verzetten dat de bevoegde nationale autoriteiten in het kader van het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming tot de slotsom komen dat de verklaringen van de betrokken verzoeker niet

geloofwaardig zijn louter omdat deze zijn gestelde seksuele gerichtheid niet had aangevoerd bij de eerste gelegenheid die hem werd geboden om de vervolgingsgronden toe te lichten. Verzoekende partij haalt verder het rapport *“Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems: Full Report”* van UNHCR van mei 2013 aan en stelt dat de interpretatie van het laattijdig indienen van een asielaanvraag als een aanwijzing van een gebrek aan vrees volgens UNHCR rust op de foutieve veronderstelling dat een persoon steeds rationeel handelt. Ook andere elementen moeten volgens verzoekende partij, die verwijst naar een passage uit voormeld rapport, in overweging worden genomen. Verzoekende partij wijst erop dat het voorgaande bevestiging vindt in de *“Yogyakarta principles”* en merkt nog op dat een dossierhandelaar gespecialiseerd in genderdossiers zou moeten weten dat een *“laattijdige asielaanvraag in dit soort dossiers niet zou mogen worden gebruikt om geloofwaardigheid in twijfel te trekken”*.

Vervolgens citeert verzoekende partij uit meerdere bronnen met betrekking tot de algemene situatie van transgenders in Colombia. Zij merkt hierbij op dat de commissaris-generaal zich vooral focust op wat er in het verleden is gebeurd om vast te stellen of haar vrees al dan niet gegrond is. De vrees moet echter naar de toekomst toe beoordeeld worden en vervolging in het verleden is geen voorwaarde voor erkenning van de vluchtelingenstatus, aldus verzoekende partij.

Voorts voert verzoekende partij aan dat uit de bestreden beslissing niet naar voor komt dat zij het slachtoffer van mensenhandel, meer bepaald gedwongen prostitutie, lijkt te zijn. Dit is volgens haar nochtans een belangrijk element in de beoordeling van haar nood aan internationale bescherming waarmee door de commissaris-generaal geen rekening werd gehouden. Verzoekende partij gaat in op de definitie van 'mensenhandel' en wijst erop dat het feit dat zij reeds het slachtoffer werd van vervolging in het verleden een omkering van de bewijslast inhoudt in toepassing van artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Het is volgens verzoekende partij aan de asielinstanties om aan te tonen dat zij in geval van terugkeer naar Colombia niet opnieuw zal worden blootgesteld aan vervolgingsfeiten. Verzoekende partij wijst er in dit verband op dat slachtoffers van mensenhandel een hoger risico lopen om opnieuw verhandeld te worden dan diegenen die hiervan nog niet het slachtoffer werden en dat volgens UNHCR de uitsluiting, discriminatie of bestraffing door de familie en de gemeenschap bij terugkeer de graad van vervolging kan bereiken, vooral in combinatie met het reeds opgelopen trauma als gevolg van de mensenhandel. Verzoekende partij citeert tot slot uit een rapport van het Amerikaans ministerie van Buitenlandse Zaken van 2019 over mensenhandel in Colombia.

Ten slotte laat verzoekende partij, met verwijzing naar wat zij hierboven heeft uiteengezet, nog gelden dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) en c), van de Vreemdelingenwet.

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekende partij daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het

Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partij verklaart niet naar Colombia te willen terugkeren omdat er heel veel homofobie, transfobie en afwijzing is tegenover transpersonen. Volgens verzoekende partij zou zij in Colombia enkel in de prostitutie kunnen werken en hierdoor het risico lopen uitgebuit en vermoord te worden. Verzoekende partij vreest dat zij in Colombia niet lang meer te leven heeft aangezien uit statistieken blijkt dat transpersonen in Colombia gemiddeld 35 jaar oud worden. Daarnaast voert verzoekende partij aan dat zij instaat voor het levensonderhoud van haar grootmoeder, moeder en jongere broer en zus en dat zij hen een goed leven wil geven. Bijkomend verwijst verzoekende partij op problemen die haar familie in het verleden met de rebellengroepering ELN heeft gehad en waardoor zij ontheemd zou zijn. Verzoekende partij stelt te vrezen dat zij als transgender ook een gemakkelijk slachtoffer zou zijn van gewapende groepen in Colombia. Tot slot verklaart verzoekende partij hiv-positief te zijn en niet de nodige medische behandeling te zullen kunnen krijgen in Colombia.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekende partij de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (A) zij niet onmiddellijk bij aankomst in Europa een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en voor deze laattijdigheid geen afdoende verklaring kan bieden, omdat (B) zij niet aannemelijk maakt dat zij omwille van haar eerdere problemen met de guerrilla waardoor zij gedwongen moest verhuizen actueel nog problemen zal ondervinden in Colombia, en omdat (C) zij niet concreet heeft kunnen bewijzen dat zij persoonlijke redenen heeft om vervolging te vrezen omwille van haar genderidentiteit, nu (i) zij het houdt bij algemene verklaringen wanneer haar gevraagd wordt naar problemen die zij heeft ondergaan omwille van het feit dat zij een transvrouw is, (ii) zij niet kan volstaan met een verwijzing naar een algemene situatie of naar algemene rapporten om haar vrees aannemelijk te maken aangezien uit de beschikbare informatie niet blijkt dat transgenders in Colombia het slachtoffer zouden zijn van veralgemeende of systematische vervolging waardoor iedere persoon die lid is van de welbepaalde groep kan worden getroffen enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze sociale groep, (iii) zij, gevraagd naar problemen die zij heeft gekend of voorbeelden van incidenten die zij meemaakte, slechts melding maakt van feiten die niet oplopen tot een graad van ernst die op vervolging wijst, (iv) er geen reden is om aan te nemen dat haar vader haar nog iets zou willen aandoen omwille van haar geaardheid, (v) zij onvoldoende heeft aangetoond dat zij alle mogelijkheden had uitgeput om werk te vinden in Colombia, (vi) uit haar verklaringen blijkt dat zij wel degelijk kon uitgaan en deelnemen aan het openbare leven in Colombia, (vii) uit haar verklaringen blijkt dat zij wel degelijk medische hulp kreeg wanneer nodig, (viii) haar vrees met hiv te zijn besmet louter hypothetisch is, (ix) zij geen enkele melding maakt van problemen in het kader van de militaire dienstplicht en het bijhorende militair boekje, (x) het argument dat transvrouwen volgens de statistieken slechts 35 jaar oud worden een louter algemene observatie betreft die niets zegt over haar persoonlijke situatie, en (xi) zij in Colombia kan terugvallen op een sociaal netwerk.

Verzoekende partij slaagt er niet in deze motieven te weerleggen of te ontcrachten.

Vooreerst acht ook de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, het gegeven dat verzoekende partij pas op 12 december 2019, nadat zij reeds bijna twee maanden in Spanje had verbleven en in België werd overgebracht naar een gesloten centrum met het oog op haar verwijdering van het

grondgebied, besloot om een verzoek om internationale bescherming in te dienen een contra-indicatie voor de ernst van haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. Het gedrag van verzoekende partij kan immers bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Het laattijdige verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoekende partij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt ook naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij geschetste vrees. De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij geen persoonlijke omstandigheden aantoonde die het tijdig indienen van een verzoek om internationale bescherming redelijkerwijze zouden kunnen verhinderen. Hierover wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt overwogen:

“Wanneer u hiernaar gevraagd wordt stelt u dat u in Spanje wel stappen ondernam om uw verblijf in orde te brengen (CGVS, p. 5, 24). U wou een gezondheidskaart aanvragen. U gevraagd naar welke stappen u dan wel ondernomen heeft blijkt dat u nog geen concrete stappen had gezet (CGVS, p. 5). U zou op 28 oktober 2019 een afspraak gehad hebben bij de organisatie STOP SIDA om u te helpen. Door de politieke situatie in Barcelona toen kon deze afspraak niet doorgaan en diende u een nieuwe afspraak te maken (CGVS, p. 5, 24). Dit kan echter niet als verschoning gelden. U bleef twee maanden in Spanje en om een verzoek om internationale bescherming in te dienen heeft u geen gezondheidskaart of andere documenten nodig. U had duidelijk contact met mensen die u wilden helpen dus men kan aannemen dat ze u hadden kunnen inlichten over de mogelijkheid van het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Uit uw verklaringen blijkt verder dat u voornamelijk legaal wou werken in Spanje (CGVS, p. 10, zie politieverhoor 5/12/2019, p. 3) en niet zozeer dat u een verzoek om internationale bescherming wilde indienen. Van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming wegens ernstige problemen in eigen land kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij/zij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliel in Spanje en pas in België een verzoek om internationale bescherming indiende doet afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging. Bovendien blijkt uit de verklaringen die u aflegde bij de politie dat u zei als toerist in Spanje te zijn (zie politieverhoor 5/12/2019, p. 5), wat verder afbreuk doet aan uw nood tot bescherming.

Eind november 2019 reisde u verder naar België omdat u hier een beter jobaanbod kreeg in de prostitutie (CGVS, p. 24). U komt in Roeselare en Brugge terecht, waar u het huis waar u verblijft kan verlaten (CGVS, p. 24), toch laat u na om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U stelt dat u geen geld had om deze plaatsen te ontvluchten (CGVS, p. 24). Er dient te worden opgemerkt dat u, hoewel minder dan u was voorgespiegeld, wel degelijk eigen inkomsten had zoals uit het politieverhoor blijkt (zie politieverhoor 5/12/2019, p. 3; CGVS, p. 24) en dat u om een verzoek om internationale bescherming in te dienen geen financiële middelen nodig heeft. Op 4 december 2019 werd u opgepakt door de politie en pas op 12 december 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Wanneer u hiernaar wordt gevraagd stelt u dat er een communicatieprobleem was en pas later, na contact met uw sociaal assistent, een verzoek om internationale bescherming kon indienen (CGVS, p. 25). Wat er van zij, u liet na van bij aankomst in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Uit dit alles blijkt dat u eigenlijk niet van zin was om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dit slechts heeft gedaan nadat u werd opgesloten met het doel u te kunnen verwijderen van het grondgebied. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees ten zeerste. Bij dit alles kan nog worden opgemerkt dat u nergens bij de politie aanhaalde een vrees te kennen bij terugkeer naar Colombia wegens uw gender identiteit. U verklaarde er slechts dat u HIV positief bent en dat hier geen medische behandeling voor bestaat in Colombia (zie politie verhoor 5/12/2019, p. 5 en administratief rapport illegaal verblijf en zwartwerk 4/12/2019, p. 2). Overigens toont u niet aan dat u HIV-positief bent, zie verder.”

Verzoekende partij laat bovenstaande pertinente en concrete motieven in haar verzoekschrift geheel onverlet. Zij beperkt zich tot algemene beschouwingen over redenen die kunnen maken dat verzoekers om internationale bescherming, in het bijzonder zij die een vrees om vervolging aanvoeren op grond van hun seksuele geaardheid of genderidentiteit, nalaten zo vlug als mogelijk deze bescherming aan te vragen. Verzoekende partij voert geen enkel concreet en persoonlijk element of argument aan dat de laattijdigheid van haar verzoek om internationale bescherming kan verschonen of verklaren. Voor het overige uit verzoekende partij kritiek op het feit dat deze laattijdigheid door de commissaris-generaal weerhouden is om haar geloofwaardigheid in twijfel te trekken. De Raad benadrukt dat de motivering

van de bestreden beslissing als een geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich de beslissing kunnen schragen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus.

De vaststelling dat verzoekende partij heeft nagelaten om zo vlug als mogelijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen zonder hiervoor een geldige reden op te geven, schaadt de geloofwaardigheid en de ernst van de door haar voorgehouden vrees ten aanzien van haar land van herkomst. Aan de geloofwaardigheid en de ernst van de door verzoekende partij voorgehouden vrees wordt verder afbreuk gedaan door de overige motieven van de bestreden beslissing.

Zo bevat de bestreden beslissing de volgende pertinente overwegingen en vaststellingen over de vrees van verzoekende partij om bij terugkeer naar Colombia problemen te krijgen met guerrillabewegingen:

“Daarnaast maakt u het niet aannemelijk dat u omwille van uw eerdere problemen met de guerrilla waardoor u gedwongen diende te verhuizen actueel nog problemen zal ondervinden in Colombia. In 2006 diende u te verhuizen nadat het ELN (Ejército de Liberación Nacional of National Liberation Army) ontdekte dat iemand van uw vaders familie bij het leger zat (CGVS, p. 6). Jullie kregen drie dagen tijd om te verhuizen. In 2008 kwamen ze opnieuw tot deze ontdekking toen uw broer E. (...) bij het leger zat en diende u opnieuw te verhuizen (CGVS, p. 6). Daarnaast zou uw zus in 2007 op 13-jarige leeftijd ontvoerd zijn door de guerrilla en gerekruteerd zijn. Na twee jaar kon ze ontsnappen waarna ze in een programma voor minderjarige slachtoffers terecht kwam (CGVS, p. 7). Echter blijkt nergens uit uw verklaringen dat u hierdoor nu nog problemen zou ondervinden bij een terugkeer naar Colombia. Deze incidenten dateren immers reeds van jaren terug. Sindsdien deden er zich geen nieuwe incidenten meer voor. Op zich kunnen deze incidenten niet worden betwist, hoewel de stukken die u hierrond voorlegt als bewijs louter fotokopieën betreffen terwijl fotokopieën op zich weinig bewijswaarde hebben. Uit de neergelegde stukken blijkt ook niet onomstotelijk dat ELN-leden kunnen aangeduid worden als de toenmalige actoren van vervolging. Wat er ook van zij, het CGVS komt tot de vaststelling dat u heden ten dage geen gegronde vrees voor vervolging ten opzichte van actoren in uw land van nationaliteit kunt aannemelijk maken. U verklaart weliswaar dat u niet terug kunt naar Colombia na al die jaren omdat ze u en uw familie nog steeds zouden viseren (CGVS, p. 19). Uw moeder woont echter al jaren in dezelfde regio, Neiva, zonder problemen met de guerrilla (CGVS, p. 7, 17). Uzelf kwam niet meer rechtstreeks in contact met de guerrilla. U verklaart dat u bang bent dat ‘ze’ u gaan vermoorden omdat u een transpersoon bent (CGVS, p. 15) maar nergens uit uw verklaringen blijkt dat daar ook maar enige aanwijzing voor is. Het volstaat niet dat u zelf overtuigd bent dat dit zal gebeuren, u moet deze vrees in concreto aantonen. Ten overvloed kan nog vermeld worden dat de politieke situatie in Colombia sindsdien grondig is veranderd en het toenmalige FARC zich inmiddels ingeschakeld heeft in een vredesproces waardoor het al helemaal uitgesloten is dat een persoon zoals u omwille van de activiteiten van familieleden in 2006 en 2008 heden ten dage nog in het vizier zou worden genomen. Het feit dat een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is doorgaans een aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. In uw geval kan, zoals hierboven uiteengezet, met redelijke waarschijnlijkheid gesteld worden dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat deze vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partij volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Voorts wordt in de bestreden beslissing op goede gronden vastgesteld dat verzoekende partij in gebreke blijft in concreto aan te tonen dat zij persoonlijk redenen heeft om in Colombia vervolging te vrezen omwille van haar seksuele geaardheid of genderidentiteit. Dit wordt als volgt toegelicht:

“Wanneer er u gevraagd wordt naar problemen die u heeft ondergaan omwille van het feit dat u een transvrouw bent houdt u het bij algemene verklaringen. Voor transgenders is het leven in Colombia onmogelijk, er is geen gezondheidszorg, geen vrijheid, en men kan er als transgender alleen in de prostitutie werken. U verwijst verder naar het feit dat u respectloos behandeld werd, en bijvoorbeeld vaak niet bediend wordt op café of in een winkel (CGVS, p. 21), nagekeken wordt (CGVS, p. 21) en op straat wordt nageroepen (CGVS, p. 21). Wanneer er naar nog andere problemen wordt gevraagd die u heeft ondergaan als transgender antwoordde u heel algemeen (CGVS, p. 21, 22). Als u beschimpt werd kon u zich niet altijd inhouden en diende u uw belagers van antwoord. Hierdoor ontstond er een conflictsituatie waarbij u het op het lopen diende te zetten (CGVS, p. 22). U maakt geen melding van andere fysieke aanvallen op uw persoon (CGVS, p. 22), op een incident met de politie in 2012 na. U

haalde aan toen meegenomen te zijn door politieagenten en geslagen te zijn waarna ze u in de bergen achterlieten (CGVS p. 16). Echter verklaarde u kort nadien tijdens het persoonlijk onderhoud dat dit incident zich had voorgedaan in 2010, vooraleer u zich had geout als homoseksueel/transgender (CGVS p. 21). Het is opmerkelijk dat u dit incident eerst tijdens een andere fase in uw leven situeerde. Hoe dan ook volstaat een eenmalig gewelddadig incident waarbij u werd geslagen niet om van vervolging jegens u te spreken. U heeft hiertegen ook niks ondernomen omdat het zinloos zou zijn, zo is uw uitleg. Dit is een blote bewering. Het dient gezegd dat u nooit bescherming heeft gezocht bij de politie of de overheid (CGVS, p. 22).

Daar waar u in het algemeen verwijst naar de discriminatie van LGBT leden, transgender, en vrouwen in het bijzonder, in Colombia wijst het CGVS op het volgende. Nergens uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat transgenders in Colombia het slachtoffer zouden zijn van veralgemeende of systematische vervolging waardoor iedere persoon die lid is van de welbepaalde groep kan worden getroffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze sociale groep. Colombia beschikt integendeel over een vooruitstrevende wetgeving die de rechten van leden van de LGBTIQ-gemeenschap verankeren. Hoewel er sprake kan zijn van vooroordelen binnen de bevolking, en een zekere mate van discriminatie op de arbeidsmarkt, en hoewel de cijfers aangeven dat transgender vrouwen meer dan gemiddeld risico lopen slachtoffer te worden van crimineel geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de situatie in Colombia dermate ernstig is dat deze op zich het risico oplevert dat transgenders of transseksuelen louter door hun aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. In dat verband wijst het CGVS ook op de talrijke initiatieven en verenigingen die zich inzetten voor de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van, transgenders en transseksuelen in Colombia. Uit uw verklaringen blijkt dat u van het bestaan van deze organisaties op de hoogte bent en zo stelt u zelf bevriend bent met iemand die voor een dergelijke organisatie actief is (CGVS, p. 23). Uit informatie blijkt dat de laatste jaren de situatie, onder andere dankzij deze organisatie, verbeterd is voor transgenders. Het loutere feit dat u transgender bent kan dan ook niet volstaan om uw nood aan internationale bescherming aan te tonen. Een individuele beoordeling van de voorgehouden vrees voor vervolging dringt zich dan ook op. Doorheen uw verklaringen hebt u zo iets echter niet aannemelijk gemaakt. U verwijst voornamelijk naar het gebrek van respect of naar het algemene homofob en transfoob klimaat dat er heerst in Colombia. Het volstaat echter niet naar een algemene situatie of naar algemene rapporten te verwijzen om uw vrees aannemelijk te maken, u moet deze in concreto aantonen.

Wanneer er u gevraagd wordt naar problemen die u heeft gekend of voorbeelden van incidenten die u meemaakte houdt u het bij algemeenheden (CGVS, p. 21, 22) en verwijst u naar discriminatie op de arbeidsmarkt (CGVS, p. 19), die echter niet oploopt tot een graad waarbij het gaat om de schending van uw fundamentele rechten. Wat de mishandelingen en slechte reactie door uw vader betreffen omdat u zich te vrouwelijk gedroeg naar zijn idee dient te worden opgemerkt dat uw ouders uit elkaar zijn en u geen contact meer heeft met uw vader (CGVS, p. 17). Hoewel zijn houding niet goed te keuren valt is er geen reden om aan te nemen dat uw vader u nog iets zou willen aandoen. Verder dient te worden opgemerkt dat u onvoldoende hebt aangetoond dat u alle mogelijkheden had uitgeput om werk te vinden. U zou werk gehad hebben in Bogota maar omdat u te veel moest werken en te weinig werd betaald bent u hiermee gestopt (CGVS, p. 14). U zou enige tijd in een rendez-vous huis gewerkt hebben (CGVS, p. 14), maar stopte toen u er cocaïne moest nemen, en de laatste jaren woonde u in bij een oudere man en stond u in voor zijn dagelijkse verzorging (CGVS, p. 14). Daarnaast zou u veel kapsalons opgebeld hebben met de vraag of u daar kon werken (CGVS, p. 14, 15). Uit uw verklaringen blijkt niet dat u niet in staat was werk te vinden, behalve in de prostitutie, in Colombia (CGVS, p. 9). Uit informatie blijkt dat er, zelfs vanuit de overheid, projecten worden opgezet om transgender personen aan werk te helpen, dit in tegenstelling tot wat u beweert (CGVS, p. 16). Daarnaast kreeg u als intern ontheemde steun van de Colombiaanse overheid (CGVS, p. 10, 17). Hoewel u verklaart in Colombia vaak thuis te hebben gebleven (CGVS, p. 17) en voornamelijk bij vrienden thuis op bezoek te zijn gegaan (CGVS, p. 17) blijkt ook uit uw verklaringen dat u wel degelijk uit kon gaan en deelnam aan het openbaar leven. U ging met een vriend naar de discotheek (CGVS, p. 17). Dat de politie u bij deze gelegenheden naar uw identiteitskaart vraagt (CGVS, p. 17), hoe vervelend ook, is geen vorm van zwaarwichtige vervolging. Waar u stelt dat u geen medische hulp kan krijgen omdat u een transvrouw bent kan u evenmin gevolgd worden (CGVS, p. 8, 19). Het CGVS kan aannemen dat het soms moeilijk is om een aangepaste behandeling te krijgen maar uit de informatie en uit uw verklaringen blijkt dat u wel degelijk medische hulp kreeg wanneer nodig. Zo kon u met de code die u kreeg als ontheemde terecht bij een ziekenhuis (CGVS, p. 10) en kreeg u wel degelijk medische hulp toen u last had van uw longen (CGVS, p. 22). Dit wijst er niet op dat men u niet zou willen helpen omdat u een transvrouw bent. U heeft verder geen medische problemen gekend (CGVS, p. 22) en toont niet aan dat u in de toekomst geen medische hulp zou kunnen krijgen. Wat uw HIV-besmetting betreft dient te worden opgemerkt dat u tot op heden niet weet of u besmet bent met het HIV-virus of niet (CGVS, p.5). U deed uw eerste test

in Colombia maar deed uw test die u volledig uitsluitel zou geven niet. Toen u hier in België de kans toe kreeg ging u niet in op deze vraag omdat u niet wist hoe men in België omgaat met personen die besmet zijn met HIV (CGVS, p. 5, 6). Uw vrees ter zake is dan momenteel ook louter hypothetisch.

Uit objectieve informatie blijkt dat transgenders vaak problemen ondervinden in kader van de militaire dienstplicht en bijhorende militair boekje, maar daar maakt u geen enkele melding van. U gevraagd of u uw dienstplicht diende te doen antwoordde u ontkennend omdat u er homoseksueel uitzag. U kende hier geen verdere problemen door (CGVS, p. 16). De problemen die u aanhaalde met de politie en het leger, namelijk dat u door hen geslagen zou zijn, houden geen verband met het niet volbrengen van uw dienstplicht. Het leger en de politie zouden in het algemeen negatief staan tegenover transgenders, zo gaf u aan, wat opnieuw slechts een algemene uitspraak is (CGVS, p. 16). Waar u nog aanhaalt dat volgens de statistieken transvrouwen gemiddeld slechts 35 jaar oud worden dient te worden opgemerkt dat dit een louter algemene observatie is die niks zegt over uw persoonlijke situatie.

Bovendien blijkt dat u in Colombia kan terugvallen op een sociaal netwerk. Hoewel u verklaart dat de situatie met uw vader en zijn kant van de familie niet goed is en u liever geen contact meer met hem heeft (CGVS, p. 17,) kan u bij een terugkeer naar Colombia steunen op een familiaal netwerk. Uw moeder, oma, jongere broer en zus verblijven nog in Colombia en met hen heeft u een goed contact (CGVS, p. 18). Bovendien komt uw moeder uit een grote familie en heeft u onder andere nog met uw tante contact (CGVS, p. 18). Uw moeder en de meeste van uw broers en zussen hebben u altijd gesteund (CGVS, p. 20). Het feit dat uw vader zich niet kon vinden in wie u bent is betreurenswaardig maar is op zich geen reden om te besluiten dat u bij een terugkeer naar Colombia niet over de nodige steun en ondersteuning van een familiaal netwerk zou beschikken."

In haar verzoekschrift beperkt verzoekende partij zich ertoe algemene informatie over de situatie van transgenders in Colombia aan te halen. Uit deze informatie kan evenwel niet blijken dat er in Colombia sprake zou zijn van veralgemeende of systematische vervolging van transgenders waardoor iedere transgender louter omwille van zijn genderidentiteit en aanwezigheid in Colombia zou worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekende partij kan dan ook niet volstaan met het verwijzen naar deze informatie, die geen betrekking heeft op haar persoon, om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond. Uit de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij wat dit betreft in gebreke blijft.

Waar verzoekende partij de commissaris-generaal verwijt geen rekening te hebben gehouden met het feit dat zij het slachtoffer van mensenhandel zou zijn geweest, merkt de Raad op dat nergens uit haar verklaringen blijkt dat zij in Colombia op enigerlei wijze het slachtoffer zou zijn geweest van mensenhandel. In zoverre verzoekende partij doelt op haar werk in de prostitutie na aankomst in België eind november 2019, blijkt vooreerst nergens uit haar verklaringen dat zij gedwongen werd dit werk te aanvaarden. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat haar en een vriend in Spanje werk in België werd aangeboden, dat zij wist dat het om prostitutie ging en dat zij op dit aanbod inging. Hoewel verzoekende partij in België zou hebben gemerkt dat de voorwaarden van het contract door de pooier niet werden nageleefd en dat zij in werkelijkheid werd uitgebuit, blijkt nergens uit dat zij zich aan deze situatie niet zou hebben kunnen onttrekken. Verzoekende partij verklaart dat zij buiten mocht komen om inkopen te doen, maar dat zij niet gevlucht is omdat zij geen geld had (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 24). Zoals hoger reeds opgemerkt, biedt een gebrek aan financiële middelen geen afdoende verschoning voor het nalaten van verzoekende partij om een verzoek om internationale bescherming in te dienen bij de bevoegde instanties. Hoe het ook zij, voormelde feiten hebben zich niet voorgedaan in het land van herkomst van verzoekende partij en verzoekende partij voert verder geen enkel concreet en overtuigend element aan waaruit blijkt dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst het risico loopt om buiten haar wil in de prostitutie terecht te komen. Te dezen beperkt verzoekende partij zich in haar verzoekschrift tot het aanhalen van algemene informatie, doch zij laat na het bestaan van dergelijk risico in haar hoofd te concretiseren. Zoals hoger uiteengezet, en niet op dienstige wijze door verzoekende partij weerlegd, toont zij ook niet aan dat zij in Colombia als transgender enkel in de prostitutie terecht kan om een inkomen te genereren, en zijn er geen redenen om aan te nemen dat zij door haar familie of de bredere gemeenschap zal worden gestigmatiseerd of gediscrimineerd omwille van het feit dat zij in Europa gedurende enkele dagen als prostituee zou zijn uitgebuit, zo men in haar land van herkomst daarvan al op de hoogte zou zijn.

De motivatie van verzoekende partij om ervoor te zorgen dat haar grootmoeder, moeder en jongere broer en zus een goed leven kunnen leiden, betreft geen gegronde reden die een terugkeer naar haar land van herkomst in de weg staat.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 12, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoekende partij neergelegde documenten:

"Uw paspoort en identiteitskaart tonen uw identiteit en nationaliteit aan en deze worden hier niet betwist. De kopieën van de identiteitskaarten van uw moeder, oma en broer V. (...) en de geboorteakte van uw zus tonen hun identiteit aan maar houden verder geen verband met uw verzoek om internationale bescherming. Het attest van ontheemde in Colombia toont aan dat u reeds tot tweemaal toe gedwongen diende te verhuizen binnen Colombia. Dit document toont niet aan dat u hierdoor nog verder problemen zal kennen in de toekomst. De code die u kreeg van de Colombiaanse overheid toont aan dat u verdere steun heeft gekregen. Uw vliegtuigticket toont slechts uw reisweg aan van Colombia naar Spanje. Uw diploma van de middelbare school en uw diploma van de SENA tonen aan dat u gestudeerd heeft in Colombia. De documenten over de voogdij van uw moeder over uw broer en zus en het document dat u verantwoordelijkheid krijgt tonen uw familiale situatie aan in Colombia maar houden geen verband met een van de problemen. U stelt dat u als enige verantwoordelijk bent voor het levensonderhoud van uw familie (CGVS, p. 19) maar dit kan niet uit deze documenten blijken. De foto's van uw moeder haar huis houden geen verband met uw verzoek om internationale bescherming. Daarenboven moet worden benadrukt dat aan privéfoto's slechts heel weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. De documenten over de dood van uw neef en het dossier over uw zus verwijzen niet naar mogelijke problemen die u zou kennen bij een terugkeer naar Colombia. Bovendien moet bij dit alles worden opgemerkt dat u slechts de kopieën hiervan neerlegt, terwijl de authenticiteit van kopieën niet is gegarandeerd.

De bundel met artikels over de situatie van LGBTQ+, en in het bijzonder van transgender personen in Colombia betreft algemene informatie waarvan het CGVS op de hoogte is. De internetartikelen die u neerlegt gaan niet over u persoonlijk. Zoals reeds hierboven gesteld is de situatie voor transgenders in Colombia niet ideaal maar er is niet voldoende dat u verwijst naar algemene zaken om uw persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen. Het verslag van uw politieondervraging geeft weer wat u heeft verklaard aan de Belgische politie."

Deze motieven worden door verzoekende partij op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Waar verzoekende partij de commissaris-generaal nog verwijt haar vrees onvoldoende naar de toekomst toe te hebben onderzocht, wijst de Raad erop dat zij geen concrete elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij in de toekomst persoonlijk een risico loopt om te worden vervolgd. Een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie volstaat hiertoe niet, wanneer daaruit – zoals *in casu* – niet kan blijken dat zij persoonlijk of elke transgender in Colombia vervolgd wordt.

Het betoog van verzoekende partij is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.3.2. In zoverre verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in haar hoofde persoonlijke redenen zijn waarom zij niet kan terugkeren naar Colombia.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zou hebben gekend.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Te dezen oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling

waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Verzoekende partij laat deze motieven volledig ongemoeid. Zij brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zou zijn en toont niet aan dat de commissaris-generaal hieruit verkeerde conclusies heeft getrokken.

2.3.3.4. Verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekende partij niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN